

Мораторій на переревірки бізнесу в 2015р.

Випереджаючи пояснення зазначимо, що мораторієм на перевірки бізнесу в 2015-2016рр. зможуть скористатись не всі його представники.

Перше – мораторій стосується підприємств, установ та організацій, фізичних осіб □ підприємців з обсягом доходу до 20 мільйонів гривень за попередній календарний рік.

Одночасно, перевірки таких суб'єктів все ж таки **дозволено** за умови:

- 1) наявності дозволу Кабінету Міністрів України;
- 2) за заявкою суб'єкта господарювання щодо його перевірки;
- 3) згідно з рішенням суду;
- 4) згідно з вимогами Кримінального процесуального кодексу України.

Друге, – зазначена **заборона на перевірки не поширюється на:**

- 1) суб'єктів господарювання, що ввозять на митну територію України та/або виробляють та/або реалізують підакцизні товари;
- 2) на перевірки дотримання норм законодавства з питань наявності ліцензій;
- 3) повноти нарахування та сплати податку на доходи фізичних осіб, єдиного соціального внеску, відшкодування податку на додану вартість.

Окремо слід відзначити, що для фізичних осіб-підприємців II та III груп спрощеної системи оподаткування існує свій «**міні-мораторій**» з питань дотримання порядку застосування реєстраторів розрахункових операцій.

Зокрема, вищезгадані підприємці, які в період з 1 січня 2015 року до 30 червня 2015 року включно почнуть застосовувати у власній господарській діяльності зареєстровані, опломбовані

у встановленому порядку та переведені у фіскальний режим роботи реєстратори розрахункових операцій, з дати початку застосування реєстраторів розрахункових операцій до 1 січня 2017 року звільняються від проведення відповідно до норм Податкового кодексу України перевірок з питань дотримання порядку застосування реєстраторів розрахункових операцій.

Компанія "Вікторія"

Санкції за відсутність кодів УКТ ЗЕД в податковій накладній та за нероздрукування звітів РРО

Фахівцями Департаменту юридичних та корпоративних послуг Компанії «Вікторія» забезпечено захист інтересів клієнта та оскарження податкових повідомлень-рішень на суму понад 445 тис. грн. Зокрема, оскаржено податкові повідомлення-рішення, за якими:

- застосовані штрафні санкції внаслідок ніби-то порушення клієнтом п.9 ст.3 Закону України «Про застосування реєстраторів розрахункових операцій у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг» №265/95-ВР від 06.07.1995р. (далі – Закону).

Податковий орган, оцінюючи таке порушення, як не роздрукування щоденних звітів РРО (що насправді мало місце), застосував штрафні санкції в розмірі 340 грн. за кожен факт нероздрукування.

Мотивування: згідно з пунктом 4 статті 17 цього Закону у разі невиконання щоденного друку фіскального звітнього чека або його незберігання в книзі обліку розрахункових операцій за рішенням відповідних органів державної податкової служби України до суб'єктів підприємницької діяльності застосовується фінансова санкція у розмірі двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Вартість
обслуговування
підприємця
від 120 грн./міс.

В той же час, за вчинення порушень, про які йдеться у пункті 4 статті 17 Закону № 265/95-ВР, орган державної податкової служби України може застосувати лише одну фінансову санкцію у розмірі двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян незалежно від кількості випадків невиконання щоденного друку фіскального звітнього чека та/або його незберігання в книзі обліку розрахункових операцій, виявлених під час перевірки суб'єкта підприємницької діяльності, який здійснює розрахункові операції за товари (послуги), про що висловив правову позицію Верховний Суд України у справі № 21-89a13, постанову в якій ухвалено 16 квітня 2013 року.

– донараховано податок на додану вартість та застосовано штрафну санкцію за ніби-то порушення п.44.1 ст.44, п.198.6 ст. 198 Податкового кодексу України №2755-VI від 02.12.2010р.

Податковий орган оцінюючи таке порушення, як включення до податкового кредиту сум ПДВ – не підтверджених належно складеними податковими накладними (що дійсно мало місце, – в податкових накладних не було вказано обов'язкових кодів за УКТ ЗЕД).

Проте, як вірно дійшов висновку суд, недоліки у заповненні податкових накладних, встановлені в результаті перевірки податковим органом, не роблять накладні недійсними, не свідчать про їх неналежність та недопустимість у якості доказів. Аналогічної позиції дотримується Верховний суд України у постанові від 06.12.2005 року №21-105.

У разі, якщо у Вас виникла потреба в оскарженні дій (бездіяльності) чи рішень контролюючих органів (їх посадових осіб) – фахівці Компанії «Вікторія» нададуть кваліфіковану допомогу та необхідний супровід. Контактна інформація: тел.: 095-595-7777, office@vg.ua

Департамент юридичних та

корпоративних послуг

Компанії «Вікторія»

Семинар: Проверки ГНИ. Судебная практика по спорам с органами ГНС

Международный Аналитический Альянс – партнер Компании “Виктория” – 14 февраля 2014г. проводит семинар: «Проверки ГНИ. Судебная практика по спорам с органами ГНС». Докладчик: Управляющий партнер Международного аналитического альянса Елена Жукова – аудитор, адвокат.

В программе семинара:

Проверки органов государственной налоговой службы:

Плановые, внеплановые, выездные, невыездные, встречные, камеральные проверки. Возможность повторных проверок. Проверки по постановлению следователя.

Трансфертное ценообразование. Особенности проверок по ТЦО.

Условия допуска к проверке проверяющих. Основания для внеплановых проверок. «Налоговые ямы», транзитеры, выгодополучатели. Критерии, по которым отбирают объекты проверки.

Как быть, если контрагент не задекларировал налоговые обязательства. Последствия (для продавца и покупателя) при нерегистрации налоговой накладной в едином реестре.

Полномочия и права налоговой милиции и налоговой инспекции.

Как подготовиться к проверке? Основные ошибки, которые допускают субъекты хозяйственной деятельности во время проверок. Как обезопасить предприятие и должностных лиц от противоправных действий проверяющих – практические рекомендации. Действия должностных лиц предприятия во время проверки.

Оформление результатов проверок (акт, справка). Налоговое уведомление-решение. Особые риски – отсутствие НУР (при отрицательном акте проверки).

Процедура административного (досудебного) обжалования налогового уведомления-решения:

Обжалование налогового уведомления-решения в судебном порядке.

Обжалование действий должностных лиц ГНИ.

Судебная практика (споры с ГНС).

Типичные «претензии» ГНИ в актах проверки: исключение из состава расходов маркетинговых и прочих услуг, нюансы взаимоотношений налогоплательщика с розничными торговыми сетями, неспецифические и посреднические операции, курсовые разницы, ограничение сроков отражения отрицательного значения суммы НДС (1095 дней), «расхождения» по приложению № 5 к декларации по НДС и т.п.

Обжалование аннулирования ГНИ статуса плательщика НДС.

Обжалования действий ГНИ по непризнанию «как налоговой декларации» сданной отчетности.

Признание ГНИ договоров «никчемными».

Понятие ничтожной сделки. Схемы минимизации и конвертации денежных средств в наличные («безтоварность» договора, легализация товара). Аргументы налоговой относительно сомнительности сделок. Отработка поставщиков «по цепочке поставки».

Судебная практика по искам ГНС о признании сделки недействительной как заключенной с целью противоречащей интересам государства. Судебные доктрины необоснованной налоговой выгоды (деловой цели) и недобросовестного налогоплательщика. Разъяснения ВАСУ.

Возможности судебного обжалования при отсутствии НУР (налогового уведомления-решения).

Влияние уголовных дел в отношении должностных лиц налогоплательщика или же должностных лиц его контрагентов (ст. 205, 212 УК) на административный процесс по обжалованию НУРа по «никчемным» договорам.

Практика защиты.

Доказательство реальности операции (транспортирование товара, оприходования и складского перемещения товара, качества товара, налогового статуса контрагента и пр.). Использование экспертных заключений и показаний свидетелей.

Нестандартные методы защиты: применение нормативных актов специальных отраслей права с целью повышения эффективности защиты в процессах по «никчемным» договорам (лицензионные условия, инструкции НБУ, закон о госрегистрации, нормативные акты по охране труда и т.п.)

использование технической документации, создаваемой при выполнении договоров, признанных ГНИ «никчемными» и пр.

Практика международных судов (ЕСПЧ) в процессах по «никчемным» договорам.

Как еще можно бороться с налоговиками?

Использование структур Миндоходов («Пульс Налоговой», Управление внутренней безопасности). Возможность обжалования противоправных действий налоговиков в прокуратуре. Какие статьи уголовного кодекса нарушают налоговики при проверке? Возможность открытия уголовного производства в отношении проверяющего инспектора.

На семинаре автор знакомит слушателей с эксклюзивными разработками (собственная судебная практика), а также дается общий анализ наиболее интересных и типичных решений судов по указанной тематике.

Тел (044) 492-92-08 Тел/факс (044) 463-68-21

E-mail: saivena@svitonline.com

**Место проведения – Киев, ул. Малышко, 1
(гостиница «Братислава»)**

СТОИМОСТЬ

1200 грн. за одного участника.

1150 грн. – при оплате **до 07.02.14.**

Для второго и третьего участника **скидки – 5% и 7%** соответственно.

В стоимость входит: информационно-консультационное обслуживание на семинаре, сборник материалов, кофе-брейк, обед в ресторане, обсуждение докладов и обмен мнениями с лектором.

Источник: Сайт Международного Аналитического Альянса

**Постанова ВАСУ від
14.12.2012р. в справі
К/9991/50772/12. Перемагає
здоровий глузд**

Нарешті, довгоочікувана позитивна практика Вищого адміністративного суду України. Приведемо лише окремі витяги з

цього судового рішення:

«судами попередніх інстанцій не було враховано припис акту цивільного законодавства України, викладений в частині 1 статті 204 Цивільного кодексу України (далі –ЦК України) згідно з яким правочин є правомірним, якщо його недійсність прямо не встановлена законом або якщо він не визнаний судом недійсним (презумпція правомірності).

Посилання на Постанову ВАСУ від 14.12.2012р. в справі К/9991/50772/12

Головною підставою вважати правочин нікчемним являється її недійсність, встановлена законом. Саме законом, **а не Актами, які б факти в цьому акті не були відображені. Вказані ж в Акті висновки є суто суб'єктивною думкою державного податкового ревізора-інспектора, оскільки були зроблені за відсутності інформації, яка надається в передбаченому законодавством порядку.**

Крім того, відповідно до постанови Пленуму Верховного Суду України № 9 від 06.11.2009 року було звернено увагу на наступне: «...вимога про встановлення нікчемності правочину підлягає розгляду у разі наявності відповідної суперечки. Такий позов може пред'являтися окремо, без застосування наслідків недійсності нікчемного правочину. В цьому випадку в резолютивній частині судового рішення суд вказує про нікчемність правочину або відмову в цьому. Вимога про застосування наслідків недійсності правочину може бути заявлена як одночасно з вимогою про визнання оспорюваного правочину недійсним, так і у вигляді самостійної вимоги у разі нікчемності правочину і наявності рішення суду про визнання правочину недійсним. Наслідком визнання правочину (договору) недійсним не може бути його розірвання, оскільки це взаємовиключні вимоги. Якщо позивач посилається на нікчемність правочину для обґрунтування іншої заявленої вимоги, суд не має права посилатися на відсутність судового рішення про встановлення нікчемності правочину, а повинен дати оцінку

таким аргументам позивача. Відповідно до статей 215 і 216 ЦК України вимога про визнання оспорюваного правочину недійсним і про застосування наслідків його недійсності, а також вимога про застосування наслідків недійсності нікчемного правочину можуть бути заявлені як однією із сторін правочину, так і іншою зацікавленою особою, права і законні інтереси якої порушені здійсненням правочину».

Вартість
обслуговування
підприємця
від 120 грн./міс.

Таким чином, **навіть за наявності ознак нікчемності правочину податкові органи мають право лише звертатися до судів з позовами про стягнення в доход держави коштів, отриманих по правочинах, здійснених з метою, що свідомо суперечить інтересам держави і суспільства, посилаючись на їх нікчемність.**

У зв'язку з цим слід зазначити, що одним з основних завдань органів державної податкової служби є здійснення контролю дотримання податкового законодавства і надання роз'яснень законодавства з питань оподаткування платникам податків. **Жодним законом не передбачено право органу державної податкової служби самотійно, в позасудовому порядку, визнавати нікчемними правочини і дані, вказані платником податків в податкових деклараціях.**

Відповідно до ч. 2 ст. 19 Конституції України, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Крім того, відповідно до ч. 1 ст. 207 Господарського кодексу України господарське зобов'язання, що не відповідає

вимогам закону, або вчинено з метою, яка завідомо суперечить інтересам держави і суспільства, або укладено учасниками господарських відносин з порушенням хоча б одним з них господарської компетенції (спеціальної правосуб'єктності), може бути на вимогу однієї із сторін, або відповідного органу державної влади визнано судом недійсним повністю або в частині.

Зазначена норма недійсність господарського зобов'язання пов'язує з наступним: невідповідністю його змісту вимогам закону; наявністю мети, що за відомо суперечить інтересам держави і суспільства; укладенням учасниками господарських відносин з порушенням хоча б одним із них господарської компетенції (спеціальної правосуб'єктності).

За вимогами цивільного законодавства існує презумпція правомірності правочину (ст. 204 ЦК України). Якщо недійсність правочину прямо не встановлена законом, але одна із сторін або інша заінтересована особа заперечує його дійсність на підставах, встановлених законом, такий правочин може бути визнаний судом недійсним (оспорюваний правочин).

Відповідно до статті 228 ЦК України правочин вважається таким, що порушує публічний порядок, якщо він був спрямований на порушення конституційних прав і свобод людини і громадянина, знищення, пошкодження майна фізичної або юридичної особи, держави, Автономної Республіки Крим, територіальної громади, незаконне заволодіння ним. Правочин, який порушує публічний порядок, є нікчемним.

У складі цивільного правопорушення, **передбаченого ст. 228 ЦК України міститься обов'язкова ознака - специфічна мета - порушення конституційних прав і свобод людини і громадянина, знищення, пошкодження майна фізичної або юридичної особи, держави, Автономної Республіки Крим, територіальної громади, незаконне заволодіння ним. Наявність мети, включеної до складу правопорушення підлягає обов'язковому доведенню.**

Мета юридичної особи має бути доведена через мету відповідного керівника -фізичної особи, яка на момент укладання угоди виконувала представницькі функції за статутом (положенням) або за довіреністю. Слід зазначити, що наявність мети зазначеної в диспозиції ст. 228 ЦК України у фізичної особи тягне кримінальну відповідальність за відповідними статтями кримінального кодексу України за скоєний злочин, замах на злочин або готування до злочину.

Такі обставини можуть бути доведені лише обвинувальним вироком.

Відповідачем не надано доказів, а так само не було встановлено судами попередніх інстанцій фактів порушення конституційних прав чи свобод людини і громадянина, знищення, пошкодження майна фізичної або юридичної особи, держави, Автономної Республіки Крим, територіальної громади, незаконного володіння ним внаслідок укладання та виконання позивачем та ТОВ «Лаватан»правочинів.

Таким чином, відповідачем не доведено, а судами першої та апеляційної інстанції не встановлено, наявності мети, завідомо суперечної інтересам держави і суспільства, а також існування умислу у позивача чи його контрагента, як обов'язкової ознаки для визнання правочину недійсним та застосування адміністративно-господарських санкцій. Хоча факт порушення публічного порядку повинен бути доведеним певними засобами доказування.

Інший підхід потенційно надасть можливість посадовим особам державних органів на власний розсуд оголошувати будь-який правочин недійсним (нікчемним) без звернення до суду, що не є правильним виходячи з загальних засад судочинства.

Крім того, необхідно зазначити, що можливий захист порушеного права шляхом звернення до суду із позовом про визнання нікчемного правочину дійсним стосується лише нікчемних правочинів з дефектом форми та правочинів без

необхідного схвалення (параграф 2 глави 16 ЦК України).

Відповідачем також не було обґрунтовано належним чином і доведено у встановленому законом порядку, що угоди порушують публічний порядок, суперечать моральним засадам суспільства та спрямовані на заволодіння майном держави.

Відповідачем лише зазначено, без відповідних доказів, про відсутність реальності поставок товарів (робіт, послуг) які економічно необхідні для виконання такого постачання або здійснення діяльності тощо, що може свідчити про відсутність необхідних умов для здійснення відповідної господарської, економічної діяльності як позивачем, так і його контрагентом - є тільки припущенням.

Крім того, посилення відповідача на частини 1, 5 статтю 203, частини 1,2 статті 215, статтю 216 ЦК України є безпідставним, так як зазначені норми можуть використовуватися лише при визнанні правочинів недійсними в судовому порядку.

Вказані висновки підтверджуються і ст. 20 Податкового кодексу України, відповідно до якої органам державної податкової служби України не надано повноважень щодо визнання тих чи інших угод (правочинів) недійсними та/або нікчемними.

Все вищевикладене було зазначено позивачем в позовній заяві та апеляційній скарзі, однак зазначені норми матеріального права не були взагалі враховані судами під час прийняття оскаржуваних рішень.

Крім того, під час ухвалення оскаржуваних рішень суди прийшли до висновку, що позивачем не надано доказів на підтвердження реальності господарських операцій між ТОВ «ПВК «Будівельник» та ТОВ «Лаватан».

Однак, позивачем до суду було надано: **податкові накладні, видаткові накладні, рахунки-фактури, які підтверджують факт поставки товару ТОВ «Лаватан» на користь позивача та банківські виписки, які підтверджують факт повної оплати**

позивачем поставленого товару.

Всі зазначені вище документи підписані та скріплені печатками сторін та мають всі реквізити як того вимагає чинне законодавство України.

Відповідно до пп. 7.2.6. п. 7.2 ст. 7 Закону України «Про податок на додану вартість» визначено, що «податкова накладна видається платником податку, який поставляє товар (послуги), на вимогу їх отримувача, та є підставою для нарахування податкового кредиту...».

Відповідно до пп. 7.4.5. п. 7.4. ст. 7 Закону України «Про податок на додану вартість» не дозволяється включення до податкового кредиту будь-яких витрат по сплаті податку, що не підтверджені податковими накладними чи митними деклараціями, а також «... у разі, коли на момент перевірки платника податку органом державної податкової служби суми податку, попередньо включені до складу податкового кредиту, залишаються не підтвердженими зазначеними цим підпунктом документами, платник податку несе відповідальність у вигляді фінансових санкцій, установлених законодавством, нарахованих на суму податкового кредиту, не підтверджену зазначеними цим підпунктом документами».

Враховуючи той факт, що у позивача як на момент проведення перевірки, так і під час судового розгляду даної справи були наявні всі податкові накладні та інші первинні документи (їх копії наявні в матеріалах справи), які підтверджують факт поставки товар) ТОВ «Лаватан» на користь позивача, посилення суду як першої інстанції так і апеляційної інстанцій на пп. 7.2.6. п. 7.2 ст. 7 та пп. 7.4.5. п. 7.4. ст. 7 Закону України «Про податок на додану вартість» в обґрунтування своєї позиції є порушенням норм матеріального права.

Отже, доводи касаційної скарги дають підстави вважати, що при прийнятті оскаржуваних рішень, судами першої та апеляційної інстанцій було порушено норми матеріального та

процесуального права.”

Департамент Аудиту

Компанії “Вікторія”